

IRÁN 2004

ČR, 25. září 2004, 7:50

Šaman chrápe, spal asi půl hodiny. Válí se na houpačce mezi bágama a taškama s jídlem. Sjíždíme k Loděnicím. V 9:00 nám jede autobus do Sofie. Jedeme do Íránu.

BULHARSKO, Sofie – kousek od Mc`Donalda, u stanice metra, 26. září, 11:00

Válí se tu potulní psi, Ady šel srát do Meka, haš-špek je připraven. Je to tu zvláštní. Baráky jsou tak nějak zanedbaný, opadaná omítka. Teď tu prošla moc pěkná Bulharka.

Sofie – kulometný hnízdo v parku, 17:36

Jsmo nasračky; 2 špeky, 4 piva, 1 pica a teď jsme v parku. Je celkem pěkně, sice pod mrakem, ale teplo. Kousek vlevo natáčí nějaký film, je to obšancovaný policajtama. Teď přišla paní, asi nás chce obrát. Teď tu stojí, mluví na nás. Je tu furt, úplně klasická. Čau... Je pryč. Fuj.

TURECKO, Istanbul, 27. září, 12:05

Jsmo ubytovaný v hotýlku kousek od ty největší měšity Hagia Sofia, noc se snídání pro 3 za 20 eur. Je horko jak prase, takže jsme si na střeše hotýlku dali pivko, teď se střídáme ve sprše a na hajzlu a za chvíli vyrážíme do města. Podívat se do ty Asie. Za řeku, nebo co to je. Máme ubalenýho posledního špeka, hulit ho musíme venku, tady v pokoji je protipožární zařízení. Venku zas po tom nějak jdou, nebo co.

ÍRÁN, Kaspik, Rámsar, 1. října, krátce po poledni

Válíme se u Kaspiku ve speciální „restauraci“, v takovejch přístřešcích. Kouříme vodárnu a chlastáme Zam-zam kolu – je tady vždycky jiná, ale Zam-zam.

Byl jsem se vysrat – brutalita – kadibudka s tureckym hajzlem, ovšem kolem dveří fuga jak prase, takže srání s rozhledem do hospůdky.

Yazd, 5. října, 21:30

Jsmo v Yazdu v hotelu Aria. Asi po čtyřech dnech spíme v posteli. Adymu odchází rýma, ovšem přichází ke mně. Město je boží – baráky z hlíny a hoven, speciální... V 9 hodin večer tu ale všechno zavírá, vodárny fungujou asi jen ve dvou čajovnách. Noční život bída.

Včera jsme trávili den v Teheránu, kterej se nám vůbec nelíbil. Vodárny bída a hrozně daleko od autobusáku. Byli jsme ve čtvrti samejch bank, obchodů s PC, zlatem atd. Adymu bylo ke všemu blbě, takže nic moc.

Ale den předtim jsme si užili nejvíc. Spali jsem u Kaspiku v takovejch chýšcích, co patřili k „hospodě“. V noci nás sice stáhli o 50 000 IR a spalo se fakt nahovno – jen pod cejchou na kulatinovej podlaze. Ale ráno jsme tam zůstali, dali si čaj + vodárnu. Pak další a to už jsme se seznamovali s obsluhou – klukem. Po další vodárně byla koupačka v moři a když už jako že půjdem, přijel další kluk na dachlu a rozkecal se s náma. Teda – anglicky neuměl (ten první trochu), ale slovo dalo slovo a za chvíli Mahmúd přivez čaras a bylo dobře. Další vodárna a 2 speciálně smotnutý špeky. No, zdrželi jsme se asi do jedny, dostali jsme zbytek čarásku a šli do města. Akce v autobusu, kam nás naložili aniž jsme chtěli a Ady se tam skoro posral. Museli jsme bus zastavit a vylézt – byl to děs, týpci vůbec nechápali, teď plnej bus lidí a kočiček, my stáli v narvanej uličce a strašně smrděli. Vylezli jsme asi 20 km od Rámsaru směrem na Rasht, Ady šel do nějaký čajovny somrovať hajzl a to se povedlo, takže nám pak pán chytil bus zpět do města, kde jsme šli na oběd do restaurace a pak jsme lezli na kopec –

pdfMachine

A pdf writer that produces quality PDF files with ease!

Produce quality PDF files in seconds and preserve the integrity of your original documents. Compatible across nearly all Windows platforms, if you can print from a windows application you can use pdfMachine.

Get yours now!

celkem hovado – dokouřit to hulení. No, seděli jsme tam nahore asi do osmi, jedli pistácie a Šaman slunečnice a asi v 10 nám jel bus do Teheránu. Fajn den.

4. října

V noci jsem měl brutální sny. Možná to bylo tím, že jsme včera od čtyř do devíti hodin hulili vodárny v Yazdu, v čajovně u Mikimauze, s vojákama ze SEPA. Klucí byli velice v pohodě, rozjeli jsme tam slušný mejdlo. Fotili jsme se, psali adresy a kecali při vodárnách.

No ale dnes. Už při snídani nastala veselá situace, když mladá paní pořád nemohla pobrat, že smrkáme. Ta se aspoň smála... Po snídani jsme vypadli z hotelu už s bágama a šli na poštu poslat pohledy. Za přepážkou seděla pěkná holka, bohužel nás ani neobsloužila. Kolegyně nám prodala známky do Čech, tak to snad dojde. Po krátké procházce městem a prohlídce mešity jsme se odebrali na bus a na terminál. Bylo 12. Na autobusáku jsme potkali kluka – Holandáka, co už jsme ho potkali několikrát. Jel s náma busem do Kermánu, ale pokračoval přes Pákistán do Indie.

V autobusu to byla pruda. Napřed nám poskok zatahoval záclonu, takže jsme nemohli koukat na božský hory v dálce a poušť všude kolem. Je to tu fakt hustý. Jak mám tu rýmu, tak si smrkam a všichni v buse čumí. Přišel za mnou nějaký kretén, že v jeho zemi smrkání „very bed“. Tak jsem mu řek, že nesmrkat je nezdravý a že smrkat budu. Ok. Další dobrej kousek byla bába-larva, co seděla sama na sedačce před Šamanem a nechtěla k sobě nikoho pustit, i když bus byl narvanej a tři mladý holky seděly na dvou sedadlech před ní. Byli jsme asi 45 km od Kermánu Lidi vystupovali a na uvolněný místo za náma si přišli sednout dva debilové, co mi zas líčili, jak nemam smrkat, furt něco kecali, anglicky uměli vcelku hovno, tak jsme je víceméně fakovali. Jenže to už se Šamanem navazovala kontakt pěkná holka z těch tří, co jí bába nakonec pustila k sobě sednout. Dostal od ní dopis a adresu, kde psala, že jsme všichni pěkný. Fajn. Klukům za náma se to ale nelíbilo, že se Šaman baví s holkou, což jsem radši nekomentoval. Nakonec mi dali nějakou brožuru o sexu, či co a chtěli muj mail. Moc jsem to nechápal. Za chvíli jsme dojeli do Kermánu, kde teď ležíme v zatím nejhorším hotelu, co jsme spali. Stálo to 100 000 IR/noc/3 lidi. Je hic.

Na začátek

9. října

První 4 hodiny dne jsme trávili v autobusu na cestě do Bandar Abbasu. Mně bylo včera docela blbě, asi jsem měl teplotu a hrozně ucpaný dutiny, ke všemu, jak jsem nechtěl moc smrkat.

V Kermánu to bylo taky hustý, ujmul se nás nějaký brutální týpek, kterej byl absoluty mimo, ale mluvil anglicky. Zatáh nás do pořádný čajovny na ranní čaj s ½ kg cukru a vodárnu. Ke zřádlu placky, vejce, sýr. Když nás týpek tahal do nějakých starejch lázní na kraji bazaru, vymanili jsme se mu a dali mu 10 000 IR za zajímavý výklad o městě a lidech. Den pak pokračoval ve znamení seznamování se s lidma a společném obědě ve výstavní restauraci s týpkem, co mu dělal šéfa Čech Petr.

Už asi v osm večer na terminálu v Kermánu nás kontaktoval týpek – Mehdí. Protože mi bylo blbě a celková situace kolem seznámení byla divná, v buse jsem ho celkem fakoval. Anglicky neuměl nic, ale jak se zdálo, chtěl, abysme šli k němu domů. Samozřejmě že ve 4 ráno v Bandar Abbás není ideální se k někomu nakýblovat, takže jsme krutě odmítali a až do rána seděli s Mehdím na terminálu. Pak čaj, hajzly a jízda tágem. My mysleli, že do města, ale bylo to k němu domů. Hu100 čtvrť, hu100 barák – kolonie barák.

Doma byli asi dost neradi, děti chrápaly na zemi v pokoji, matka se nedívala moc příjemně, ale u Mehdího v pokoji u čaje, chleba, sýru, granátových jablek a s vidinou špeka to šlo. Po snídani, která byla asi v šest jsme asi na hodinu vytuhli. Moc jsem teda nezabral; vedle v pokoji se mluvilo evidentně o nás. Co, to nikdo neví. Jeho matka chtěla prej prachy za jídlo, otec jí to prej nedovolil.

Takže asi v devět že vyrážíme za kámošem zahulit. Vedro bylo už jako svině, palmy, písek. Kámoš byl hodně hovadskej, ale hlavní chod měl přijít. Asi metr širokejma ulicema jsme došli

pdfMachine

A pdf writer that produces quality PDF files with ease!

Produce quality PDF files in seconds and preserve the integrity of your original documents. Compatible across nearly all Windows platforms, if you can print from a windows application you can use pdfMachine.

Get yours now!

k baráku, kde byla jakási klubovna-hulírna. K hulení bylo opium a hašiš. Opium s asi šesti neznámýma lidma, nemluvicíma ani trochu anglicky, v nejbrutálnějším místě, co jsem byl. Opia bylo dost, byl jsem našrot dost. Mezi opiem, kterým nás dopoval Mehdí, jsme kouřili špeky šitu; zážitek jak prase. Opium jsme pak už ani nehulili, Mehdí tedy hulil za nás a to dost, protože když se nám pak asi za hodinu a půl podařilo odejít, byl totálně naplech, v tom vedru úplně hotovo. Ještě tam jsme dostali asi 2 g čarásku s sebou. Mehdí nás ale „opruzoval“ dál. Asi za dvě hodiny už fakt opruzoval, protože dialog byl už absolutně nedorozumivací. Doved nás na přístaviště rychlolodí na Kešm a chtěl jet s náma. Bylo to peklo, už jsme to s nim nemohli vydržet, takže jsme nasadili výraz panika, což asi pochopil, páč šel vrátit jeho lístek a s tím, že se večer ozveme na kalbu, nás opustil.

Bylo to tak tak. Šítek nám tál v kapse a jet-loď si to srala k ostrovu. Stálo to 18 000 IR a jelo to asi půl hodky. Na ostrově padly hned Pepsikoly a šli jsme hledat hotýlek. Vyhrál to hotel Sahel, kde ležíme ještě teď, v neděli večer. Dneska (neděle) jsme se tak flákali, jedli, koupali jsme se - teda já NE! Včera večer na pláži, když jsme kouřili těch šest špeků čarasu, jsem si hrozně ukop malíček, takže mi kousek asi upadne.

Na začátek

12. října

Dneska to tedy bylo! Už včera večer když jsme si dávali vodárnu v Bandaru na terminálu, mi bylo nějak divně. Jako na blití; a to poté, co jsme místo mořskejch potvor dostali v restauraci chello kebab. Autobus vyjížděl v 18:30, poprvé jsme jeli ne volvem, ale usually class, takže bez klimošky, ale s okýnkama. No, poprvé jsem se pobílil někdy kolem půlnoci, naštěstí do kyblíku na odpadky co visel pod sedačkama. Musel jsem za řidičema, abych to vylil, ty mi dali citrón na zklidnění žaludku?! Myslel jsem, že Ok. Ale asi ve čtyři, když jsme stáli u nějaký benzínky, jsem vylez z busu a přímo před nim hodil další metlu. Bylo mi fakt zle. Ještě před tím, před půlnocí, jsme projížděli jakoby celnicí, kde jsme stáli asi hodinu a pak nám kompletně prohlíželi věci Hledali asi nějaký koberce atd., páč dvěma černejm larvám sebrali tašky, nechali si je tam a až pozdějš nás dohnali taxíkem. Takže noc jak má bejt.

Když jsme ráno asi v sedm přijížděli do Šírázu, jeli jsme kolem obrovskýho jezera, kde těžili sůl, bylo jí tam všude haldy, zajímavý. Šíráz je asi pěkněj, já si ho užil až odpoledne, protože celý dopoledne až do čtyř jsem ležel v hotelu kousek od nějaký starý věznic a kurýroval jsem se. Horko tu snad už nebude takový. Na netu jsme četli, že v CZ je devět stupňů! Včera v noci tu bylo asi 32...

Šíráz, středa 13. října, 18:45

Super! Do hodiny máme spicha se dvěma holkama, který nás potkaly na terminálu, když jsme šli šéfovat autobus do Isfahánu. Jsem zvědav, vypadají moc dobře a jsou to první holky, se kterejma jsme se bavili. Prej si nás vyzvednou a pojedem do čajovny nebo na jídlo. Takže čekáme...

22:30 po večírku

Byli jsme ve skalní čajovně kus nad městem, hulili vodárny a při čaji probírali žití tady a u nás. Holky jsou sestřenice. Pochází ze smíšenějch rodin, s nějakejma předsudkama si hlavu nedělaj a jsou obě dvě fakt moc krásný. Zítřa snad budem vyzváni na oběd k nim domů, tedy jestli matka svolí. Moc pěkněj večer!

Čtvrtek 14. října, po poledni

Moc dobře jsem se nevyspal, měl jsem pořád takový prapodivný sny. Ted' je po poledni, válíme se v hotýlku a čekáme do jedný, až pro nás přijedou holky a vezmou nás domů na oběd. Jsme dost zasraný a smradlavý, takže maminka bude asi ráda. Doufám, že se bude podávat nějaká specialita!

Máme takovou překérku s lístkama z Tabrízu do Istanbulu, protože se nemůžem dovolat ani domailovat panu Chánovi z Tabrízu, kterej nám slíbil lístky zabukovat. Na mobil se tu dá volat jen

pdfMachine

A pdf writer that produces quality PDF files with ease!

Produce quality PDF files in seconds and preserve the integrity of your original documents. Compatible across nearly all Windows platforms, if you can print from a windows application you can use pdfMachine.

Get yours now!

z mobilu, asi, nebo ze speciálních teleústředen. Sázíme na to, že nám holky půjčí mobil, jinak to asi budem muset řešit jinak.

Stalo se toho opravdu sviňsky hodně. Holky skutečně přijely, naložily si nás, ale nejeli jsme k rodičům, ale k jejich babi. A to jsme docela čuměli, protože babi bydlela ve vile, div né v zámku, kterou údajně dostala jako svatební dárek. Takže jsme v baráku jak hovado. Sedíme v hale, čumíme na fotky lidí z rodiny a pomalu zjišťujeme, že to nebude úplně normální iránská rodina, spíš naopak. Babi je už stará, bydlí tu sama se služkou, která tam dochází odvedle. Máme zrovna kliku, večer má být malá party a při výborném obědě jsme přemluveni, ať zůstanem ještě noc v Šíránu a že jsme večer zváni.

Po obědě jel Šaman a Shiraze přeobjednat jízdenky na bus a zařídít nocleh v hotelu, kde jsme se před pár hodinami odhlásili. Já s Adym jsme kouřili na zahradě a povídali si se Shadí. Večer na akci se hrálo na různý bubny, chlastali jsme s mladákama vodku. Bylo to příjemný, taky jsme si se Šamanem zatančili, což druhý den ocenila při obědě i babi. Akce finišovala asi po druhý hodině, když jsme hulili špeky šítku a Ady byl už nasračky, takže se dost zblil, chrápal tam a nebylo to úplně dobrý. Naštěstí to všichni chápali, aspoň se to tak zdálo.

Po Adyho zblití a mrtvici nás odvezla Shiráze do hotelu, ale byly už tři hodiny a hotel zalígrovanej. Takže vyzvánění jak prase, týpek se nakonec vzbudil, ale byl dost vypruzenej, páč Shadí na něj byla celkem hustá, nakonec nám ale odemk a my mohli jít chrápat. V hotelu jsme zjistili, že bágly máme v kufru Shirázina auta i s příkrývkama a vodou k pití, takže opruz, ještě jsme byli vykalený. Únava nás uspala asi do 8 ráno, kdy Šaman běžel koupit vodu. Supr den!

15. října

Ráno bylo dehydrovaný, ale v devět jsem volal Shadí a před desátou přijela se svou tetou a jejím malým synem, protože Shiraze odletěla ráno do Teheránu. Vzali nás do hotelu na snídani, ale bylo už po desátej, takže byla kávička a zákusek. Ady se furt omlouval za včerejšek, Šaman se poblíl v hotelu na hajzlu. Po „snídani“ jsme se byli podívat na hrozně posvátným místě, u hrobky poety Háfeze. Kousek vedle mají naši hostitelé taky dvě hrobky. Shadí byla vypruzená, protože zámek od jejich hrobky údajně vylomil prezident, když se chtěl podívat dovnitř. Skoukli jsme ty jejich hrobky, Korán, co tam ležel, byla pěkně tlustá bichle. V info občůdku jsme nakoupili VCD o Šírázu a Bamu. Pak jsme zase jeli do domu babičky, kde proběhl lehký oběd – salátky, zelenina a tak, rozloučili jsme se a jeli na terminál. Bus nám jel ve 14:30. Na busáku proběhlo smutný loučení, na poslední chvíli se tam ještě objevil Shirazin brácha s týpkem, co byl taky včera na party a byl v poho, dal mi na cestu banány a výborný čerstvý pistácie a pak jsme odjeli.

V autobuse jsem seděl vedle týpka, co furt kecal a zajímal se, jak je u nás a vypadalo to, že by odtud nejradši zdrh. Byl ale úplně blbej, ptal se, jestli je Vietnam hodně blízko nás a tak podobně. Radši jsem pak zavřel oči, abych se vyhnul komunikaci. Ady se pak v buse skoro zblil, bylo mu hrozně špatně, ale nakonec jsme asi v 11 dojeli do Isfahánu a tágem za 20 000 IR se přesunuli do hotelu Shad. Kecalí jsme asi do půl jedný a pak vytuhli. Hotel stál 90 000/3 osoby a noc.

16. října

Po probuzení a snídani v hotelu na pokoji jsme vyrazili na obhlídku města. Skoukli jsme největší náměstí, asi tři mešity a celej den lezli po městě. Je to trochu na píču, protože začal ramadán a nefungujou čajovny, jídelny hrozně málo (jedli jsme v jednu hodinu sendviče, ale lehce skrytě), nesmí se pít a kouřit. Ale teď je pět a tak za hodku se už bude smět užívat všech světskejšch lákadel.

Asi v šest jsme vyšli z hotelu a na ulicích a ve všech jídelnách probíhalo obžerství jako svině. Vlezli jsme do úplně narvanýho fastfoodu kousek od hotelu a taky se pořádně najedli. Já pak testnul zmrzlinu, který bylo asi půl kila a ani jsem jí nedojed, přestože byla lahodné chuti. Šli jsme k řece k takovému speciálnímu mostu a pod ním, v čajovně velkých rozměrů, jsme dali dvě vodárny, z nichž ta první – pomerančová – stála za hovno. Byli jsme celkem utahaný, takže jsme ještě obešli řeku přes další most a vrátili se do hotelu.

pdfMachine

A pdf writer that produces quality PDF files with ease!

Produce quality PDF files in seconds and preserve the integrity of your original documents. Compatible across nearly all Windows platforms, if you can print from a windows application you can use pdfMachine.

Get yours now!

17. října

Vstávačka asi v 9, následovala sprcha a předražená hotelová snídaně za 25 000 IR v podobě sýra, šesti vajec a chleba. Pak jsme šli ven a jeli busem na vytřesený minarety (Shaking minarets), asi 5 km od centra. Měli jsme štěstí, akorát třásli a třásly se dost, vypadají, že už moc dlouho nevydrží. Bylo tam taky dost turistů, takže jsme tam mohli aspoň pít vodu, což teď na ulici moc nejde, páč je ten ramadán. Od minaretů jsme jeli zpátky do hotelu a pěškobusem do arménské čtvrti na druhou stranu řeky, kde to nebylo úplně cool, protože všechny ty jejich kostely stály v uzavřeném areálu, kam se nám moc nechtělo, protože to vypadalo, že tam bydlí lidi. Šamana už stíhalo šílenství ze žízně, tak jsme v nějakém krámu popili zam-zam a vodu a sunuli se zpět. Cestou padly zmrzliny a Ady testnul sladkej kousek. Když jsme dorazili do hotelu, museli jsme si asi na dvě hodky schrupnout.

Šaman pak zůstal na pokoji, aby ošéfoval internet a vodu a já s Adym jsme zas jeli na terminál koupit lístky na zejtra do Tabrízu. Stály asi 127 000 IR benz třídou, což bylo asi o 90 000 míň než volvo. Když jsme se s Adym vrátili na hotel, už se smrákalo a nastal čas obžerství. I my jsme vyrazili do ulic a pořádně si naložili: já a Šaman půl kuřete, Ady dva sendviče a celý jsme to spláchli zam-zamama. V jídelně seděly tři holky, jedna fakt lux-kočička, ale stejně se mi zdá, že v Šírázu jsme měli kliku na nejkrásnější holky z Iránu. Po jídle byla opět zmrzlina a pak už honem na vodárny, tentokrát ale na druhou stranu mostu, kde, jak se ukázalo, byla super čajovna v nitru mostu. Ke všemu docela native. Seznámili jsme se tam s klukem – chemikem a básníkem, kterej nám pohotově napsal báseň a relativně se vyznal v českém dění. Seděli jsme tam asi do 9, no a teď jsme v pelechách v hotelu a rekapitulujem den. Zítra nám zbejvá zmáknout jeden most a chcem koupit krabici na hulení a na 17 odpoledne máme lístky do Tabrízu. Jede to tam asi 16 hodin, asi to bude pruda.

18. října

Vzbudil sem se asi v 9. Nechtěli jsme jim dávat takový prachy za bídnou snídani, tak jsme vylezli s Adym na ulici, že něco nakoupíme, ale kšefty byly samozřejmě zavřené, až na jeden krátek, ve kterým nám dědek prodal tři buchtičky a tři strašně sladký šátečky a měl zájem se seznamovat. V hotelu jsme si k tomu objednali čaj a všechno to snědli. Pak se Šaman zas válel a čet Drákulu a já s Adym jsme šli shánět krabici na hulení. Vyhlídli jsme si pěkně velkou, ale stála přes 200 000 IR, tak jsme se spokojili s menší za 160 000. Asi v poledne jsme sbalili bágly, nechali je v hotelu, při té příležitosti nás stáhli o present tip 20 000 IR a šli na poslední obchůzku Isfáhánem. Zbejval nám údajně nejhezčí most, kterej ovšem nakonec nebyl nic extra. Cestou jsme potajmu snědli chleba se sýrem a pak se vrátili přes další most do hotelu. Tam při odchodu zas bába požadovala tip, dostala asi 8000. Busem jsme se přemístili na terminal.

*Je 16:15, v 17 nám odjíždí bus do Tabrízu. Pomalu rekapitulujem, cesta se chýlí ke konci...
Teď ještě sníst poslední sendviče a můžem jet.*

Vyjeli jsme se zpožděním pouhých 15 minut, ale parta řidičů si zřejmě potřebuje přivydělat, takže se dvakrát vracíme k terminálu a nakládáme obrovský pytle s něčím, pak nějaký plechy, který se ani nevejdou do zavazadlového prostoru a musí bejt uložený vzadu v buse.

Se šestou hodinou jsme opustili Isfáhán. Cesta byla krušná. Mě se chyt kluk, co uměl lehce anglicky a povídal o Nietschem a Marxovi, pak nějaký kecý o škole a tak. V noci nás vyzval na oběd, co měl v kelímkách od maminky. Byla to dobrota - bramborová kaše s hráškem a kuřecím a pak nějaký rizoto s koprem, co zas tak dobrý nebylo. No ale asi největší čůrák byl autobusovej poskok, co vypadal na 30, ale tvrdil, že je mu 16. Neuměl absolutně kváknout, byl blbej jaxvině, ke všemu furt vohrabával Adyho, kterej mu už pak nadával česky a posílal ho do píči. Když jsem v noci potřeboval na jedne zastávce chcát, zatáh mi za nákladák. Byl to absolutní idiot. Stejně jako řidiči, který zas večer topili a v buse bylo na chcípnutí a ráno zas byla kláda. V buse se dalo i kouřit - na místě za řidičem - protože nejely žádný ženský. Výhoda byla, že nás jelo málo a mohli jsme se válet na sedačkách separé, ovšem napřed ten superidiot za to chtěl prachy!

19. října

pdfMachine

A pdf writer that produces quality PDF files with ease!

Produce quality PDF files in seconds and preserve the integrity of your original documents. Compatible across nearly all Windows platforms, if you can print from a windows application you can use pdfMachine.

Get yours now!

Do Tabrízu (na terminál) jsme dorazili asi v devět, zas nás obklopili tágaři s tím, že bus do města nejede, takže jsme je vyfakovali a šli se najíst do buffé. Ty zmrdi chtěli za tři sendviče a tři zam-zamy 25 000 IR, kurvy, ale dali jsme je a šli na bus do Tabrízu.

Šli jsme do toho hotýlku, co už jsme spali minule, dali čaj a šli za Násirem zjistit, jak s těma lístkama do Istanbulu. Násir byl u sebe v kanclu, vyzvídal jak ženský a že lístky dotlačí v sedm večer do hotelu za 23 USD/osoba.

Pak jsme šli do hotelu dát si odpočinek, asi hodku polospánku, a poté následovala vycházka do města pro karton Bahmanů, ½ kg čaje a 13 kousků tabáku do vodárny. V krámu jsme zakoupili chleboblacky a sýr a šli to sežrat do stínu hotelového pokoje. Teď tu ležíme a čekáme až se setmí, přijde Chán s lupenama a my budem moct jít hulit ty vodárny. Předposlední večer, zítra by nám to mělo jet ve 23 hodin. Asi.

Tabríz, 20. října, 22:00

Sedíme před travel agency a čekáme na bus. Prý 32 hodin do Istanbulu. GO WEST. Dnešek jsme profílákali nákupama, pak jsme byli v nějakým velkým parku, kde jsme zahulili šítek s klukem, co nemluvil anglicky. Odpoledne bylo dlouhý – ramadán. V hotelu, kde jsme měli schovaný bágly jsme pokecali se starším anglickým travelerem, co jel do Indie a tak, dali si čaj a zam-zam a naštěstí už bylo 18 hodin and show žrádla začala. Nakoupili jsme žrádlo na cestu, piva do vitríny a skoro zechcaný, páč hajzlů je tady jako šafránu a v hotelu (ne v to našem) chtěli 15 000 IR, zmrdi, jsme zalezli do hustočajovny, kde padly tři vodárny a nákej ten čaj. Seděli jsme tam s partou týpků asi od divadla či co, moc anglicky nemluvili, ale byly to poslední vodárny tady, takže Ok. Teď tady sedíme a čekáme, jakej bus si pro nás přijede. Jinak zase probíhaly seznamovačky, ale to všechno končí, ráno budem (snad) v půlce Turecka.

BULHARSKO, Sofie – bus terminál 23. října; 5:44

Přijeli jsme nák dřív, počítali jsme, že dorazíme tak v sedm, ale bylo to v půl šestý. Do Prahy nám to jede v devět. Cesta z Istanbulu byla hustá; s busem z roku 2005, kterému vyjely ze stropu LCD a bylo DVD. Dvě letušky makaly, ale jen zpočátku, po čaji a limu jsem pak pil vlastní vodu. Přejechod hranic byl celkem Ok, Bulhar se ptal, jestli Irák a Šamanovi řek čau. Sedíme na autobusáku. Za náma dva Češi – pár. Je to už pruda. Bus ´n stop.

Na hranicích BG – SiCG čtyři hodiny čekání. Kalba jak prase – vykalili jsme vedle busu litr vodky Gdanska. Super, s Adym jsem se chytli – nějaký nedorozumění v rozumění. Do Prahy jsme přijeli v neděli asi v půl jedny odpoledne. Hned jsme přelezli na bus do Plzně a vychutnávali poslední kilometry bustouru. Ale už jsem se i dost styděl, jak jsem smrděl.

Výlet OK.

pdfMachine

A pdf writer that produces quality PDF files with ease!

Produce quality PDF files in seconds and preserve the integrity of your original documents. Compatible across nearly all Windows platforms, if you can print from a windows application you can use pdfMachine.

Get yours now!